

Η πρώτη αγάπη

*Στο μεταξύ η ατμόσφαιρα
γεμίζει με το άρωμα
της υπόσχεσης.*

Rabindranath Tagore

Έβγαινα από το σπίτι πολύ νωρίς για να πιάσω με τη σάκα μου μια θέση δίπλα από τη δική μου, στο λεωφορείο που μας πήγαινε στο σχολείο στην πόλη. Καθόμουν και κάρφωνα το βλέμμα μου στην πορτούλα απ' όπου θα έβγαινε. Με εκνεύριζε το ότι έφτανε πάντοτε την τελευταία στιγμή. Όχι μόνο επειδή με έφερνε σε δύσκολη θέση μπροστά στους σαρκαστικούς συνεπιβάτες μου, που ζητούσαν συνεχώς να καθίσουν στην κρατημένη θέση, αλλά και γιατί εκείνη η ραθυμία της, που ερχόταν σε αντίθεση με την ανησυχία μου, ήταν μια καθαρή ένδειξη της αδιαφορίας της για μένα.

Επιτέλους εμφανιζόταν και διέσχιζε αργά την απόσταση που μας χώριζε. Περιμένα να με πλησιάσει στο διάδρομο του λεωφορείου, σήκωνα το βλέμμα μου προς αυτήν και έπαιρνα την σάκα μου από το κάθισμα. «Α! ευχαριστώ!», έλεγε και την είχα δίπλα μου, να μοσχομυρίζει οδοντόκρεμα. Τη βομβάρδιζα με κενές φρά-

σεις, ανούσιες ερωτήσεις: «είχε κοιμηθεί καλά; είχε διαβάσει;». Απαντούσε σύντομα, χαμογελώντας. Τι τυχερή που ήταν: δεν περνούσε ποτέ μια νύχτα ξάγρυπνη, δεν υπήρχε ποτέ μια μέρα που να μην είχε διαβάσει.

Το λεωφορείο ξεκινούσε. Μεγάλες εκτάσεις δασών, χωραφιών με μαύρο χώμα όπου διακρίνονταν οι μεγάλοι χωμάτινοι σβόλοι, τα βαθιά και υγρά αυλάκια. Κοιτούσα εκείνο το τοπίο με τα δάση από πεύκα, οξιές και γυμνές βελανιδιές, με τις ατελείωτες πεδιάδες που βυθίζονταν σε μια υπόλευκη καταχνιά, με τα μικροσκοπικά χωριά. Ήταν σαν κάθε στιγμή να επρόκειτο να φυτρώσει μέσα μου, εξαιτίας αυτής της εικόνας, κάποια *σημαντική* σκέψη, κάποια βαθιά διαίσθηση.

Έτσι έμενα όλη την ώρα σα χαμένος, σαν να ήμουν αφοσιωμένος να κοιτάζω από το παράθυρο, ικανοποιημένος που καθόμουν δίπλα της, ενώ αυτή έκανε επανάληψη τα μαθήματα. Εξάλλου, ήμουν υπερβολικά ντροπαλός για να ξεκινήσω μια συζήτηση. Τα μάτια μου γεμάτα με μουντά δέντρα, κανάλια, χωράφια με καλαμπόκι, βάλτους, πυλώνες στημένους με πόδια σε διάσταση σα να ήταν όντα από άλλους πλανήτες, απομονωμένα αγροτόσπιτα με τους αχυρώνες δίπλα τους, δεν ήξερα να κάνω κάτι άλλο παρά να ζω το παρόν εκείνων των στιγμών. Κάθε τόσο της έριχνα μια κλεφτή ματιά, για να θαυμάσω το γλυκό και φωτεινό πρόσωπο της με εκείνα τα μεγάλα γαλανά μάτια. Το πρόσωπό της: ναι, αυτό που αγαπούσα πιο πολύ ήταν το πρόσωπό της.

Όταν φτάναμε στον προορισμό μας, τη συνόδευα ως το Διδασκαλείο. «Δε θα αργήσεις;», με ρωτούσε. Ναι, μερικές φορές έβρισκα την πόρτα του σχολείου μου ήδη κλειστή, και πήγαινα σε ένα συνοικιακό καφενείο για να διαβάσω Μπρους Μάρσαλ, Χέμιγγουεϊ και Παβέζε. Για τίποτα όμως στον κόσμο δε θα αρνιόμουν να μείνω μαζί της εκείνο το επιπλέον τέταρτο.

Όταν επέστρεφα στο χωριό, τις πρώτες απογευματινές ώρες, οι σκέψεις μου γι' αυτήν εξασθενούσαν, έμενε κάτι σαν μακρινός απόηχος. Έβρισκα διέξοδο στη μοναξιά τρέχοντας να βρω τους φίλους μου. Αν δεν έβρισκα κανέναν στο καφενείο, πήγαινα να ξετρυπώσω κανέναν στο σπίτι του. Σφύριζα κάτω από κανένα παράθυρο, χτυπούσα καμιά πόρτα, σκαρφιζόμουν προφάσεις. Αν όλες αυτές οι προσπάθειες αποτύγχαναν, τότε πήγαινα στο Πνευματικό Κέντρο της Ενορίας. Εκεί υπήρχε πάντοτε κάποιος. Παίζαμε με το ξεχαρβαλωμένο μπιλιάρδο, παίζαμε χαρτιά, ποδόσφαιρο.

Αλλά, αν τυχόν δεν έβρισκα ούτε εκεί παρέα, αμέσως η περιπλάνηση –που με γοήτευε και με βασάνιζε συνάμα– η απροθυμία και η μελαγχολία έκαναν πιο έντονο μέσα μου το κενό, την απογοήτευση. Αισθανόμουν ένοχος. Με κατέβαλε ένα φοβερό άγχος: μου φαινόταν ότι ήμουν άχρηστος, αδύναμος απέναντι στην τεμπελιά, ότι στο μέλλον θα αποτύχαινα στη ζωή. Κατέφευγα στην εκκλησία, που ήταν άδεια εκείνες τις ώρες. Ο αέρας, που περνούσε μέσα από τα ψηλά και μεγάλα χρωματιστά παράθυρα, έκανε τις φλόγες των κεριών να τρεμοπαίζουν.

Η μυρωδιά της εκκλησίας μου προκαλούσε μια στιγμιαία αίσθηση ευφορίας. Καθόμουν, αποκαμωμένος, σε ένα στασίδι. Η απόλυτη ησυχία, η επιμελημένη τάξη που με περιέβαλε, το άρωμα των λουλουδιών, με ηρεμούσαν. Αφηνόμουν σε μια ασαφή συνομιλία με το Θεό, σε ένα είδος νάρκης. Οι σκέψεις για το Θεό με γέμιζαν γλυκύτητα. Πραγματικά μια παράξενη γλυκύτητα, αφού αυτή ακριβώς η γλυκύτητα με έκανε να ανακαλύπτω, βαθιά μέσα μου, μια απερίγραπτη θλίψη. Θα ήθελα να κάνω τη ζωή μου απόλυτα απλή και ταπεινή.

Ο Θεός –σκεφτόμουν– πλάθει από το μηδέν. Ο Θεός δημιουργεί, φτιάχνει δηλαδή κάτι από το τίποτα. Γι' αυτό μου φαινό-

ταν ότι, αν δεν είχα καταφέρει να είμαι ένα τίποτα, απολύτως τίποτα, μέσω της απάρνησης του εαυτού μου και των προβλημάτων μου τα οποία μου φαινόταν σαν άρρωστα βλαστάρια του άρρωστου φυτού μου, δε θα έδινα στο Θεό την ευκαιρία να δράσει ως δημιουργός ξαναδημιουργώντας με.

Παρόλα αυτά, αντιλαμβανόμουν ότι, όσο κι αν συλλογιζόμουν, αν ο Θεός ήταν εκεί μπροστά μου, αυτό δε με βοηθούσε να αντιληφθώ τα πάντα. Ο Θεός μου φαινόταν σαν κάτι το απερίγραπτο και γι' αυτό, ταυτόχρονα, φως και σκιά, και αυτή η σκιερή πλευρά με βασάνιζε περισσότερο από ποτέ. Συλλάβιζα μέσα μου: «Θεέ μου, είσαι μεγάλος και δημιούργησες την ομορφιά των λουλουδιών. Γιατί όμως τα αφήνεις να μαραθούν;».

Και η απάντηση δεν ερχόταν.

Η ιδέα ενός Θεού που δεν είχε φανερωθεί ποτέ, συνεπώς ξένου προς την ανθρώπινη αντίληψη, με τρόμαζε όσο και η ιδέα της ανυπαρξίας του. Ο Θεός στον οποίο πίστεψαν οι άνθρωποι ή τον οποίο επί αιώνες αμφισβήτησαν, γινόταν συντριμμία. Απέμενε μόνο η ανάγκη που έχουν οι άνθρωποι για το Θεό, αλλά τι σημασία είχε; Τα πάντα γύρω και μέσα μου, ζητούσαν μια εξήγηση· με τις σκέψεις μου όμως το μόνο που κατάφερα ήταν να θολώνω περισσότερο τα νερά.

Μια μυστική φωνή, κάθε τόσο, με προειδοποιούσε: «Δε θα μπορέσεις για όλη τη ζωή σου να αποφεύγεις την αλήθεια, ούτε καν ψάχνοντας το Θεό»· κι εγώ, αντιμέτωπος με κείνη τη φωνή, ήμουν ανυπεράσπιστος, χωρίς βοήθεια. Η πίστη ξαφνικά μου φαινόταν μόνο σαν ένα καταφύγιο ενάντια στον ανθρώπινο πόνο και την αδυναμία των ανθρώπων. Φοβισμένος, γονάτιζα με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια, ζητώντας από το θεό να με βοηθήσει, να μου δείξει ένα σημάδι κατανόησης και ελέους που να με καθι- στούσε πάλι ικανό απέναντι στη συνείδησή μου.

Συχνά, έψαχα έναν ιερέα για να με εξομολογήσει, είτε για να αισθανθώ εκείνη την ανακούφιση και εκείνη την αίσθηση της ανανέωσης που μου έδινε η εξομολόγηση, είτε για να περιορίσω τις αμφιβολίες μου.

Δεν ήταν όμως πάντοτε τα απογεύματά μου τόσο μελαγχολικά. Κυρίως όταν ο καιρός ήταν καλός, δεν ήταν δύσκολο να βρω φίλους στο δρόμο. Κάναμε μεγάλες βόλτες στα μονοπάτια της εξοχής που περιτριγύριζαν το χωριό, βαρκάδες, περνούσαμε ατέλειωτες ώρες πετώντας πέτρες στους βάλτους και φλυαρώντας στην είσοδο των καφενείων.

Τελικά γυρνούσα στο σπίτι. Ήταν πια αργά και αυτό έκανε πιο έντονες τις τύψεις μου: ο λιγοστός χρόνος που μου απέμενε, μαζί με τον όγκο των μαθημάτων που εκκρεμούσαν για διάβασμα, μου προκαλούσε πάλι άγχος. Σωριαζόμουν στο γραφείο, έβαζα σε σειρά τα αντικείμενα που το συνέθεταν, σημείωνα τις σελίδες των διαφόρων μαθημάτων που θα έπρεπε να αφομοιώσω, κατάντρονα πρόγραμμα μελέτης για το μέλλον και τελικά έμενα σαστισμένος και αδρανής, να κοιτάζω το σκοτάδι από το παράθυρο.

Μερικές φορές, είχα την αίσθηση ότι αμφιταλαντευόμουν πάνω από μια άβυσσο. Η άβυσσος ήταν η ζωή: άγνωστη, τρομακτική, απειλητική, παρά ελκυστική. Διψούσα να καταλάβω το μυστήριο του αγώνα που γινόταν μέσα μου· και αισθανόμουν μια ασυγκράτητη έλξη προς τον ηρωισμό. Δεν υπήρχε όμως τίποτα το ηρωικό, το σπουδαίο να κάνω. Και τότε ένοιωθα όλη την αγωνία που μου προκαλούσε η εξής ερώτηση: γιατί *θα ήθελα* και όχι *μπορώ* να κάνω κάτι σημαντικό; Μπέρδευα όνειρα και ιδανικά σε μια ασαφή και συνεχή ονειροπόληση. Κάποια στιγμή αισθανόμουν ότι περιπλανιόμουν στο κενό, ότι είχα ανάγκη να επιστρέψω στη γη, να εκλογικεύσω τη δίνη των ακαθόριστων αισθήσεων. Ταυτόχρονα όμως, αισθανόμουν ότι δεν είχα ανάγκη τους συλλογισμούς

για να είμαι ήρεμος, αλλά να εμπιστευτώ κάποιον. Κάποιον που δεν μπορούσε πια να είναι η μητέρα μου.

Τη στιγμή εκείνη αρπαζόμουν από το όνειρό μου για αγάπη. Στην αρχή, προσπαθούσα να τη φανταστώ αφοσιωμένη στα μαθήματά της. Αλλά η συνειδητοποίηση της επιμέλειάς της, που ήταν τόσο αντίθετη με την αμέλειά μου με ενοχλούσε· άφηνα λοιπόν κατά μέρος αυτήν την κατά κάποιο τρόπο αληθινή εικόνα και κατέφευγα στην ουτοπία. Ήμουν αδύνατος, χλωμός, πίσω στα μαθήματα, απρόθυμος, φτωχός, ανασφαλής; Τότε λοιπόν, με φανταζόμουν δυνατό, ζωντανό, «φτασμένο», πλούσιο, με αυτοπεποίθηση. *Μια μέρα θα έβγαινα, ακριβώς στο κέντρο της πλατείας του χωριού, Κυριακή πρωί, όταν θα ήταν κατάμεστη, από ένα αστραφτερό σπορ αυτοκίνητο και θα πήγαινα να τη συναντήσω με σταθερό βήμα, με διαπεραστικό βλέμμα επιδεικνύοντας τις φαρδιές μου πλάτες και τα ρούχα μου στην τελευταία λέξη της μόδας. Θα μιλούσα με δυνατή και αποφασιστική φωνή.* Ή με φανταζόμουν να φεύγω ξαφνικά: να εξαφανίζομαι, αφήνοντάς της ένα αποχαιρετιστήριο γράμμα, και να γυρίζω τον κόσμο, να αποκτώ τις πιο παράξενες και σκληρές εμπειρίες, να κάνω κατορθώματα των οποίων η ηχώ θα έφτανε στα αυτιά της· και ένα βράδυ, μετά από πολλά χρόνια, να επιστρέφω και να τις αποδεικνύω πως ο χρόνος δεν είχε σβήσει τα αισθήματά μου...

Κατά τις επτά ξαναγλυστρούσα έξω από το σπίτι, γιατί εκείνη την ώρα πήγαινε για ψώνια. Τις περισσότερες φορές ήταν με τη μητέρα της· αλλά, κάθε τόσο, έβγαινε μόνη της και μπορούσα να τη συνοδεύω. Μιλούσαμε για τον καιρό, για τη ρουτίνα του να πηγαينوερχόμαστε κάθε μέρα με το λεωφορείο· καμιά φορά κατάφερνα να την κάνω να παρατείνουμε για μερικά λεπτά τη βόλτα, πηγαίναμε να δούμε τις αφίσες του κινηματογράφου. Στο τέλος, κάναμε μια μικρή στάση στο κατώφλι του σπιτιού της. Τη χαιρε-

τούσα με ένα «τα λέμε αύριο» και επιστρέφοντας ήμουν απογοητευμένος με τη σκέψη ότι είχα ανώφελα χάσει μια ακόμα ημέρα.

Ευτυχώς εκείνη την ώρα ο πατέρας μου είχε επιστρέψει, στο σπίτι υπήρχε κινητικότητα, η κατσαρόλα σφύριζε πάνω στην ξυλόσομπα, η μητέρα μου έστρωνε το τραπέζι, η οικογένεια συγκεντρωνόταν μέσα σε μια χαρούμενη και στοργική ατμόσφαιρα σε αντίθεση με τις στενότητες της καθημερινής ζωής και το κρύο του χειμώνα. Ανοίγαμε το ραδιόφωνο, ο πατέρας μου πήγαινε να κομματιάσει ένα κούτσουρο, ο κόσμος πηγαινοερχόταν στις σκάλες, κάποιος έμπαινε να ζητήσει μια σκελίδα σκόρδο ή ένα ποτήρι λάδι ή πηγαίναμε εμείς να ζητήσουμε κάτι, ώσπου η μαμά μου φώναζε: «Αν θέλετε να 'ρθείτε, το τραπέζι, είναι έτοιμο!». Χυμούσαμε στην κουζίνα, εγώ έκρυβα κάτω από το πιάτο, την ψίχα που είχα λερώσει με τα λεκιασμένα από μελάνι δάχτυλά μου, έκανα τον αστείο για να κάνω τους άλλους να γελάσουν. Μετά το δείπνο, μέναμε στη ζέστη της κουζίνας να ακούσουμε ραδιόφωνο, ενώ η μητέρα μου έπλενε και σκούπιζε τα πιάτα («όλο καθαρίζω και όλο βρώμικα είναι»), μέχρι που ο πατέρας μου άρχιζε να γέρνει το κεφάλι του από νύστα. Μετά από λίγο πήγαινε για ύπνο, γιατί το πρωί σηκωνόταν πολύ νωρίς. Τότε στην κουζίνα έμενα μόνο εγώ να ακούω το συνεχές τρίξιμο των ξύλων στην ξυλόσομπα. Παρατηρούσα το μυστηριώδες κόκκινο της φωτιάς και ήδη αισθανόμουν πολύ κουρασμένος για να καθίσω να διαβάσω. Το ανέβαλα για το ξημέρωμα και πήγαινα στο παγωμένο μου κρεβάτι, σε μια γωνιά του διαδρόμου. Εδώ, με κυριεύαν οι ονειροπολήσεις και μαζι μ' αυτές η αϋπνία.

Τις Κυριακές, όταν καταφέραμε να εξασφαλίσουμε την παρουσία μερικών κοριτσιών, χορεύαμε σε κάποιο σπίτι. Στο χωριό υπήρχαν λίγα κορίτσια και μερικά απ' αυτά είχαν γονείς απρόθυμους να τ' αφήνουν να έρχονται. Μετά τη Θεία Λειτουργία, εμείς

τα αγόρια μαζευόμασταν στο καφενείο και αρχίζαμε να φτιάχνουμε τη λίστα. Έπρεπε να έχουμε ίσα κορίτσια με αγόρια, διαφορετικά θα μαχαιρωνόμασταν για να χορέψουμε. Εγώ ενδιαφερόμουν πολύ για το θέμα, γι' αυτό ήμουν εγώ αυτός που συχνά έπαιρνε την πρωτοβουλία. Θέλοντας να περάσει απαρατήρητη η πρόθεσή μου, το όνομά της το πρόφερα πάντα τελευταίο. «Α!, νόμιζα πως το 'χες ξεχάσει», μου έλεγε τότε ένας φίλος. Κι ένας άλλος: «Πώς μπορεί να χορέψει χωρίς τη δικιά του;». Αυτή η τελευταία έκφραση με έφερνε σε αμηχανία, αλλά μου άρεζε κιόλας, ήταν σαν να μου αναγνώριζαν την αποκλειστικότητα. Αλλά παρ' όλες τις προσπάθειές μας, τα κορίτσια ήταν πάντα πολύ λίγα στις γιορτές μας, τόσο που κατέληγα να περνώ μαζί της λιγότερο χρόνο απ' ότι τις άλλες μέρες.

Θυμάμαι μόνο μια Κυριακή που περάσαμε μαζί ολόκληρο το απόγευμα. Ήταν μια όμορφη μέρα του Μάρτη. Είχε έρθει ένα λούνα πάρκ.

Η σπάνια εξαίρεση ήταν ότι είχα μαζί μου αρκετά χρήματα. Εκείνη βγήκε γύρω στις τρεις και διασκεδάσαμε στα ξύλινα αλογάκια μέχρι αργά το βράδυ. Ήταν ίσως η μοναδική φορά που υπήρξαμε πιο αυθόρμητα φίλοι, δεμένοι με το κοινό πάθος για τα συγκρουόμενα αυτοκινητάκια, η μόνη περίπτωση που βρέθηκαν να ταιριάζουν περισσότερο οι νεαρές μας ηλικίες. Σίγουρα ήταν η πιο ξένοιαστη κι ευτυχισμένη μέρα που πέρασα μαζί της.

Όταν τη συνόδευσα στο σπίτι, ήμασταν σα μεθυσμένοι, κρατούσαμε τα πανωφόρια στο χέρι. Μου εκμυστηρεύθηκε ότι δεν είχε ετοιμάσει ούτε ένα μάθημα για την επομένη και ότι θα ήθελε, αν δεν ήταν υποχρεωμένη να επιστρέψει στο σπίτι, να τρώγαμε μαζί μια πίτσα και να πηγαίναμε στον κινηματογράφο.

Την επόμενη μέρα δεν ήρθε στο σχολείο. Το απόγευμα βρήκα το θάρρος και πήγα να τη βρω. Η μητέρα της με δέχτηκε πολύ

ευγενικά και με οδήγησε στο δωμάτιό της. Έτσι γνώρισα τον κόσμο της: ένα μικροσκοπικό δωμάτιο με λίγα έπιπλα γεμάτα βιβλία και ένα παράθυρο απ' όπου φαινόταν το σπίτι μου. «Εσύ φταις», μου είπε στα αστεία μόλις με είδε. Της είχε πρηστεί το γόνατο, επειδή το χτυπούσε επανειλημμένα στην εσωτερική λαμαρίνα του συγκρουόμενου, κατά τις συγκρούσεις.

Η μητέρα της μας έφερε τσάι. Καθίσαμε και μιλήσαμε πολλή ώρα:

«Γιατί δεν μελετάς περισσότερο;», με ρώτησε κάποια στιγμή.

«Τι έγινε, μου κάνεις τη μεγάλη αδελφή;», απάντησα εγώ προσβεβλημένος.

«Και γιατί όχι;».

«Δεν σε θέλω για μεγάλη αδελφή».

«Γιατί σ' αρέσει να πηγαίνεις όλο βόλτες με τους φίλους σου, να παίζεις μπάλα, να κάθεσαι στο καφενείο».

«Όχι», απάντησα, «δεν είναι γι' αυτό, το ξέρεις».

«Δεν ήθελα να σε προσβάλω», βιάστηκε να προσθέσει εκείνη γλυκά.

Την κοίταξα στα μάτια για μερικά δευτερόλεπτα.

«Είσαι πολύ καλή», είπα.

«Μα όχι», απάντησε, «είμαι σαν όλες τις άλλες, κάποια μέρα θα το καταλάβεις».

Σηκώθηκα, αμήχανος. «Φεύγω», είπα.

Κι εκείνη: «Χαίρομαι που ήρθες να με δεις. Σε συμβουλεύω, πήγαινε να διαβάσεις τώρα».

Εκείνες τις δυο μέρες ήμουν γεμάτος ελπίδες.

Όλοι, στο χωριό, περίμεναν με αγωνία τον χορό που γινόταν κάθε χρόνο, την *Τοικνοπέμπτη*, σε μια από τις ευρύχωρες σάλες του δημαρχείου. Τα κορίτσια επιδείκνυαν σ' εκείνη την ευκαιρία

τα φορέματα που είχαν ράψει ειδικά γι' αυτό το σκοπό, υπογραμμίζοντας με κάθε τρόπο τις χάρες τους: ήταν μια κατάλληλη περίπτωση για αρραβωνιάσματα.

Ενώ προετοιμαζόμουν να πάω στον μεγάλο χορό, αποφάσισα να τα παίξω όλα για όλα. Φορούσα, για πρώτη φορά, ένα καινούριο σακάκι με διπλό πέτο, που δεν είχε φτιαχτεί από κάποιο παλιό ρούχο του πατέρα μου. Είχα μέχρι κι ένα ολόκληρο πακέτο *Tre Stelle*. Αισθανόμουν σαν βασιλιάς.

Έφτασα στο δημαρχείο από τους πρώτους. Στην κεντρική σάλα έφτανες από μια μεγάλη και αστραφτερή μαρμάρινη σκάλα, καλυμμένη με ένα κόκκινο χαλί. Η σάλα, κι αυτή με μαρμάρινο δάπεδο σε χρώμα φραουλί, ήταν τεράστια. Ολόγυρα υπήρχαν καθίσματα, φυτά, μεταλλικά σταχτοδοχεία. Κάτω από τα μεγάλα φωτεινά παράθυρα είχε στηθεί η ορχήστρα. Οι τοίχοι και το ταβάνι ήταν στολισμένα όπως ταίριαζε σε αποκριατικό χορό.

Όταν εκείνη εμφανίστηκε στην είσοδο της σάλας, οι χοροί είχαν ήδη αρχίσει. Κρύφτηκα πίσω από έναν φοίνικα-νάνο για να μην της δώσω την εντύπωση ότι την περίμενα. Ήταν υπέροχη. Το φόρεμά της πράσινο με δαντέλα που κάλυπτε το επάνω μέρος του μπούστου, τα μαλλιά της κυματιστά, το πρόσωπό της ένα τέλειο οβάλ στο οποίο φεγγοβόλουν τα μεγάλα της γαλάζια μάτια... Όλα τα άλλα κορίτσια εκεί, ωχριούσαν μπροστά της.

Στην αρχή δίσταζα να την προσκαλέσω για χορό. Ύστερα, όμως, συνειδητοποιώντας –με μεγάλη χαρά– ότι δεν είχε πολλές προτάσεις, πήγα τρέχοντας. Χορέψαμε σχεδόν πάντα μαζί. Θα ήθελα να της δηλώσω μια για πάντα τον έρωτά μου, αλλά συνέχεια το ανέβαλα, γιατί το ότι ήταν μπροστά μου ήταν αρκετό, με έκανε πιο ευτυχισμένο όσο ποτέ άλλοτε. Ήμουν σαν μεθυσμένος. Εκείνη, από την πλευρά της, απέφευγε το επίμονο βλέμμα μου:

«Σε ξέρω, ξέρω τι σκέφτεσαι».